

π. Μωϋσής Αγιορείτης: Μας λείπει αλλά και ζει ανάμεσά μας

/ [Πεμπτουσία](#)

«Τι βρωτόν εξήλθεν εκ βιβρώσκοντος και από ισχυρού γλυκύ;» Κριτ. ιδ. 14 «Τι γλυκύτερον μέλιτος; και τι ισχυρότερον λέοντος;» Κριτ. ιδ. 18 «... άτινα εισίν αλληγορούμενα» Γαλ. δ. 24.

Σε εποχή πνευματικής πτωχείας, έδωκεν ο Θεός τον π. Μωϋσήν, Καθοδηγητήν του λαού, διά του λόγου του, γραπτού τε και προφορικού. Σε εποχή δυσκολότερη κι απ' αυτήν που περιγράφει ο Προφήτης Ησαΐας στο Γ' Κεφάλαιο του. «Ιδού ο δεσπότης Κύριος σαβαώθ αφελεί από της Ιουδαίας και από Ιερουσαλήμ ισχύοντα και ισχύουσαν, ισχύν άρτου και ισχύν ύδατος». Ησ. γ. Ι). Σε εποχή που επέτρεψε ο Θεός να ζήσουμε πείνα και δίψα πνευματική, που εξέλιπαν οι δυνάμεις οι πνευματικές και ανίσχυροι βαδίζουμε παραπαίοντες, ο Θεός έδωκεν άνδρα ισχυρό στο λόγο, άνδρα που εκόρεσε την πείνα μας και τη δίψα μας. Θρηνούμε ειλικρινά. Κλαίουμε και δακρύζουμε. Κι ας έχουμε γι' αυτόν την βεβαιότητα της παρρησίας του στον Ουρανό.

Κι ας ξέρουμε πως κι αν απέθανε ζη, στα βιβλία. Στα βιβλία τα πολλά, τα αξιόλογα και ασκητικά τα οποία συνέγραψε. Ζει ο π. Μωϋσής στο σημερινό γίνεσθαι της απανταχού γης Ορθοδόξου Εκκλησίας. Ζει και χαίρει στον Ουρανό, ζει στις καρδιές μας. Μας λείπει. Είθε η Χάρις του Θεού, ν' αναπλήρωση το κενόν.

Απέδειξε περίτρανα διά της βιοτής του, πόσο αξίζει ένας άνθρωπος που εντρυφά στο λόγο του Θεού, που τον μελετά, τον ζει, τον διαδίδει. «Μακάριος ο π. Μωϋσής.

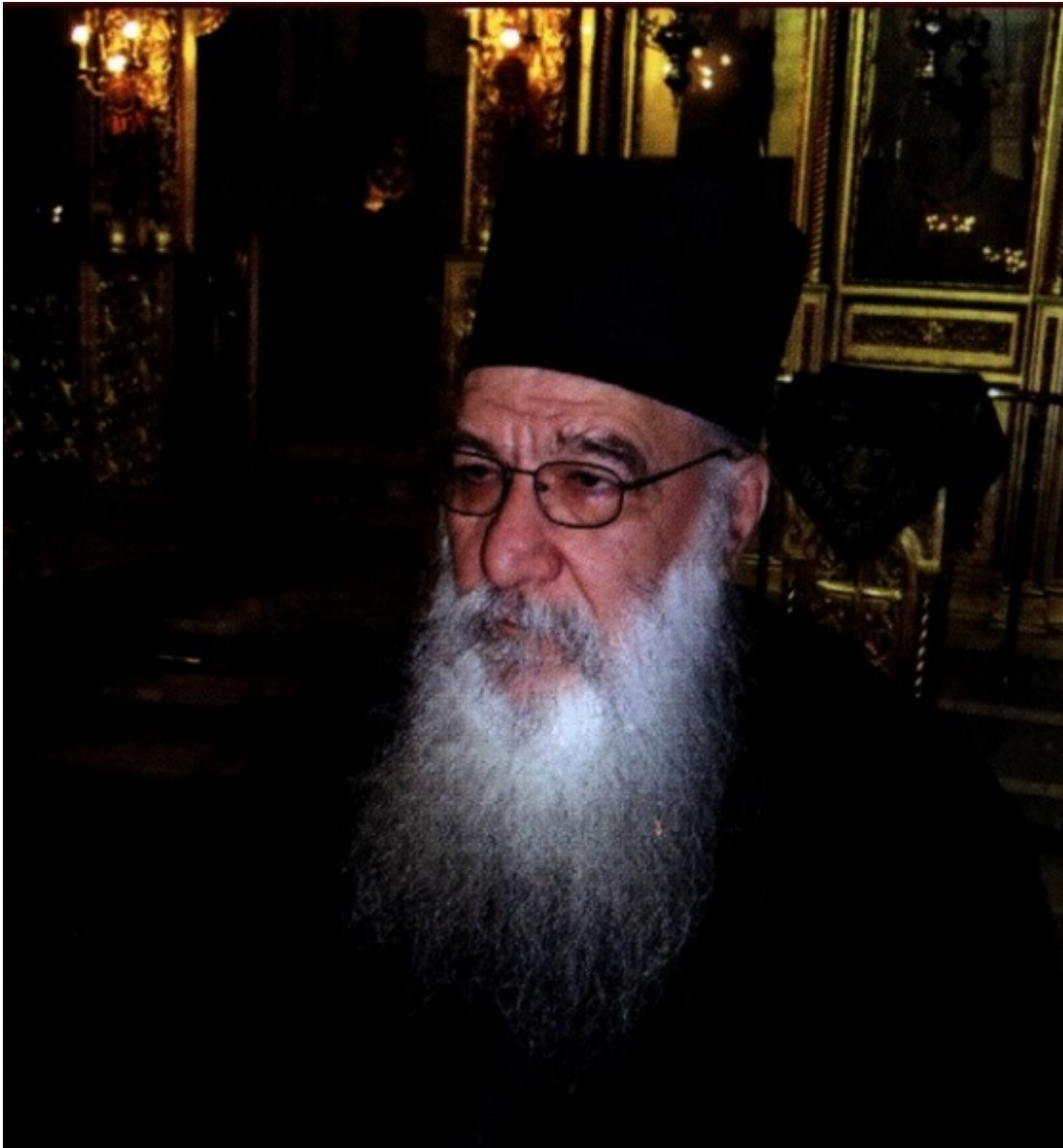
«Μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν». (Λουκ. ια. 28). Τρισμακάριοι οι εντρυφώντες εις αυτόν και διατρανώνοντες αυτόν.

Αλήθεια ο λόγος του Θεού πόσο υψηλά αναβιβάζει τον άνθρωπο; Ποιος δεν ξέρει τον π. Μωϋσή; Πόσο υψηλά τον ανέβασε ο θείος λόγος! Ισχυρότερο του Λέοντος. Γλυκύτερο του μέλιτος. Βασιλικώτερος και ισχυρότερος του λέοντος, χαίρει εις την ητοιμασμένη Βασιλείαν του. Ως ο Σαμψών όστις εις το στόμα του σκύμνου του λέοντος τον οποίον θεία δυνάμει εθανάτωσεν, εύρεν κηρύθρα πλήρη μέλιτος και εγεύθη εξ αυτού αυτός και οι γεννήτορές του και προέβαλεν το γεγονός αυτό εις αίγιγμα εις τους συνδαιτημόνας του γάμου του, ειπών «τι βρωτόν εξήλθεν εκ βιβρώσκοντος και από ισχυρού γλυκύ» (Κριτ. Ιδ. 14) τα οποία αλληγορούμενα σημαίνουν ότι ισχυροποιείται ως λέων και βασιλεύει ως λέων ο γευόμενος το μέλι των θείων λόγων. Ως ο Εζεκίας, ο ευσεβής βασιλεύς του Ιούδα, «εποίησε το ευθές εν οφθαλμοίς Κυρίου». (Δ' Βασ. ιη. 3). «Εξήρε τα υψηλά, και συνέτριψε τας στήλας, και εξωλόθρευσε τα άλση». (Δ' Βασ. ιη.4).

Με το σαφή και χαριέστατο και πνευματικό λόγο του, «απεξέδυσσε από τα ειδωλολατρικά στοιχεία την σύγχυση της Πίστεως των ανθρώπων των ήμερων μας και προσέφερε ανόθευτη τη θεία διδασκαλία. Απεδείχθη «ανήρ παρατάξεως». «Εν Κυρίω Θεώ Ισραήλ ήλπισεν...» (Δ' Βασ. ιη. 15). Στην πρώτη γραμμή των μεγάλων θεμάτων της Πίστεως, προέτασσε γενναία το στήθος του εις παράταξην. «Εκλεκτός εκ παντός λαού...» «έλκων ρομφαίαν». Κεκλημένος γι' αυτό το έργο. «Αμφοτεροδέξιος» (Κριτ. Κ. 16) με την ίδια δεξιότητα στα δύο του χέρια. Στην Πράξη, στην θεωρία. Ικανός και εύστοχος. (Κριτ. Κ. 46). «Σφενδονίτης εν λίθοις

προς τρίχα και ουκ εξαμαρτάνων...» (Κριτ. Κ. 16).

Κατά πάντα ικανός και επιδέξιος χειριστής του λόγου του Θεού. Ανήρ δυνατός εν έργω και λόγω. Εξαγγέλων τα μεγαλεία του Θεού, υπερμαχεί εύστοχα της Πίστεως. Εκλήθη και αυτός υπό του Κυρίου «ραβδίζων πυρούς (σίτου) εν ληνώ...» (Κριτ. σ. ΙΙ) «καταρτίζων τα δίκτυα» εις τον αιγιαλόν της ζωής του. (Ματθ. δ. 21).

Του απεκαλύφθη ο Λόγος. Ήκουσεν ως ο Μανωέ αγγελικής φωνής λεγούσης εις αυτόν «ο Κύριος μετά σου...» (Κριτ. Στ. 12 & Λουκ. α.). Εκάλεσεν τον ανίσχυρον και ασθενικόν η Χάρις του Θεού». (Α' Κορ. Α. 29). Έσχεν «τον θησαυρόν του Κυρίου εν τω οστρακίνω σκεύει του»...(Β' Κορ. 4, 7). Απέδιδεν την υπερβολήν της δυνάμεως εις τον μόνον δυνατόν». (Β' Κορ. 4. 7). Εξεπέρασεν «τας διαιρέσεις Ρουβήν, τους μεγάλους εξετασμούς της καρδιάς» (Κριτ. Ε.16) ήτοι τους μεγάλους δισταγμούς ευθύς από της νεότητός του, και ακλόνητος εχώρησεν επί την πέτραν της Πίστεως. «Εδαφίασεν τα νήπια επί την πέτραν...» (Ψ. 136, 9). Εξεπέρασεν τους ενδοιασμούς, διήλθεν διά του πυρός των λογισμών και «ευθύνας τας τρίβους

του...» εχώρησεν εις την λάμπουσαν, αστράπτουσαν παράταξιν των εκλεκτών, ηλλοιωμένος». (Θ' Ωδή Πεντηκ.).

Και ευλόγησεν αυτόν ο Κύριος. Εδόξασεν το όνομά του επί της γης. Χαίρει εν ουρανοίς. Ημείς όμως κλαίμεν και θρηνούμεν. Στερούμεθα την συντροφιάν του ηγαπημένου αδελφού. Στερούμεθα τον χαριέστατον άνθρωπον, τον φίλον. Έχομεν ιεράν καύχησιν ότι εγνωρίσαμεν αυτόν από της πρώτης νεότητός του. Ότι συναναστράφημεν, ότι εφάγομεν και επίομεν ομού και ότι εδίδαξεν εν μέσω ήμών. Έχομεν πόνον διά την στέρησίν του. Έχομεν έπαινον την αναστροφήν του. Κλαίμεν τον αποχωρισμόν. Τον αγαπώμεν και το ομολογούμεν. Ευγνωμονούμε τον Κύριον διότι μας τον παρέσχεν φίλον και στηριγμόν εν τω βίω. Κλαίμεν διότι προώρως έφυγεν εκ μέσου ήμών. Ευγνωμονούμε και όσους αδελφούς ηγαπημένους μας τον ε γνώρισαν καλύτερον και εδημιούργησαν δι' ημάς πλήθος ευκαιριών διά να τον έχωμεν συνδαιτημόνα εν μέσω ήμών και να τον χαιρώμεθα.

Ευχαριστούμεν και επαινούμεν πάντας τους συντρέξαντας αυτόν καθ' όλον το μήκος της επιγείου ζωής του, έως των δύσκολων αυτών εσχάτων αυτού. Ευλογούμεν εν αγάπη και στοργή τον πρώτον και καλύτερον πνευματικόν του υιόν, τον επαινούμεν και τον παρακαλούμεν να μας θεωρή οικείους του, φίλους του, οικογένειάν του, προστρέχων πάντοτε προς ημάς.

Πηγή: Περιοδικό «Το τάλαντο», Έκδοσις Γραφείου Νεότητας Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης και Τυρνάβου, Έτος 16^ο, Τεύχος 103^ο, Μάϊος-Ιούνιος 2014.